

Име на участника: Лилия Кишева

Област: Пазарджик ; община: Пазарджик; населено място: Пазарджик; пълно наименование на училището: Професионална Гимназия По Икономика и Мениджмънт; клас: 11а;

ЕСЕ НА ТЕМА „СТРЕМЕЖЪТ НИ КЪМ СПРАВЕДЛИВОСТ”

Справедливостта- аз лично я свързвам със справедливо решение и за двете страни в един спор.

Има ли справедливост и хората вярват ли в нея? Истината и справедливостта остават някъде по средата. Извършилият престъпление винаги ще смята присъдата си за доста висока. Докато за потърпевшите, тя ще бъде недостатъчна. Кой са хората, определящи кое е справедливо и кое не е?

От едната страна се намират разследващите, следователите - те събират доказателства, наблюдават се от прокурорите, които правят преценка дали тези улики са достатъчни, за да бъде внесено едно дело в съда. От другата страна се намира извършителят на едно престъпление. Съдията не заема страна, той е неутрален, взема крайното решение на база доказателствата, като осъжда или оправдава лицето, срещу което е било повдигнато обвинението.

Винаги ще се намери някой, който ще смята, че дадено решение не е правилно, в което няма лошо, живеем в свободна държава, всеки има право на глас. Но има хора, назначени на определена позиция, които вземат крайните решение-съдиите. Те са лицата, които трябва да се стремят към справедливост и да прилагат законите еднакво към всеки гражданин.

От една страна е лесно да си правим изводи и да ругаем за чуждите решения, но някой замислял ли се е как се чувства един съдия, прибирайки се вкъщи и мислейки си: „Дали бяха достатъчно доказателствата, дали взех правилно решение, дали този човек е наистина виновен или пък е невинен?“. Аз смятам, че на тези хора не им е лесно, те също имат семейства и живот. Когато седнем да виним някого, първо е хубаво да се поставим в “неговите обувки” и тогава да осъждаме чуждото поведение.

Голяма част от гражданите на Република България смятат, че справедливостта не съществува, но всъщност те не се замислят, че затворите ни са претъпкани с престъпници, следователно има и осъдени престъпници, това оборва тяхното мнение. Винаги ще има хора, които ще “плюят” върху решението, когато то не съвпада с тяхното. Същите тези хора са убедени ,че има и корупция. Никога не можем да бъдем сигурни в нещо, докато не го докажем, затова истината остава някъде по средата. Има създадени и приети закони, ние, гражданите, сме длъжни да ги спазваме, а не да ги нарушаваме. Ако не харесваме

нещо в тези закони имаме право да изразим своята гражданска позиция, да искаме промяна.

Когато ние нарушим тези закони, по една или друга причина, ние сме виновни. Решението на съдията не винаги ще бъде приемано. За един престъпник винаги получената присъда ще бъде висока, защото той ще бъде на мнение, че нещата, които е извършил, не са толкова лоши и жестоки. Хората, пострадали от престъплението, винаги ще са на противоположното мнение, за тях колкото и строги да бъдат наказанията, те няма да променят случилото се и ще мислят, че не е достатъчно наказание за извършителя.

Наложена от съда присъда няма да върне времето назад и няма да поправи грешките. Но затова е съдът, за да реши справедливо, кой е виновен. Позовавайки се на достатъчно доказателства, съдът трябва да осъди извършителя, така че той да бъде наказан подобаващо. Гражданите трябва да се страхуваме да извършваме престъпления, защото рано или късно ще бъдем наказани. Престъпникът трябва да се замисли над поведението си, да се запита “заслужава ли си?” и да се надяваме, че ще осъзнае грешката си и ще стане един добър гражданин на Р България.